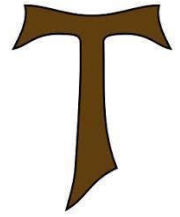

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE LA ZONA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Any 30 abril 2025

núm. 286

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

Mona, Dilluns de Pasqua 21 d'abril

FORMACIÓ PERMANENT
“Acceptar la Voluntat del Pare”

TEMA : Profunditzar en l’Esperit Franciscà

QUINS DIES ENS TROBAREM?

VI JORNADA DE FORMACIÓ

“LECTURA PASCUAL DEL CÁNTICO DE LA CRIATURAS”

FRAY LUIS ESTEBAN ofm conv.

ENLACE: <https://us06web.zoom.us/j/8642624099?pwd=a0tjOUFpQ0I1eXQxdlN5ZGJ4NnQxQT09&omn=88983174099>

Y las claves:

ID de reunión: 864 262 4099

Código de acceso: LRz9X6

O.F.S Provincial de Catalunya,
Diagonal 450, 08006 – Barcelona Tel. 635612431-
ofscatalunya@outlook.es

PREPAREM-NOS PER AL PERDÓ MUTU

El Senyor va dir: "No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors". Per tant, no és lícit a cap cristià odiar ningú: ningú no pot ser salvat sinó en el perdó dels pecats, i aquells a qui la saviesa del món menysprea, no sabem quant valor els pot donar la gràcia de l'Esperit. Que el poble de Déu sigui sant i bo: sant per apartar-se del que està prohibit, bo per actuar segons els manaments. Encara que és gran tenir una fe recta i una bona doctrina, i la sobrietat, la mansuetud i la puresa són dignes de lloança, totes aquestes virtuts romanen en va, sense caritat. I no es pot dir que una conducta excel·lent sigui fructífera si no és engendrada per l'amor.

Deixem que els creients, per tant, critiquin el seu propi estat d'ànim i examinin acuradament els sentiments interiors dels seus cors. Si troben en el fons de la seva consciència algun fruit de la caritat, que no dubtin que Déu està en ells. I per ser cada vegada més capaços d'acollir un hoste tan gran, que perseveri i creixi en misericòrdia amb els fets. Perquè si l'amor és Déu, la caritat no ha de conèixer límits, perquè cap límit pot tancar la divinitat.

Per traduir aquest bé de la caritat en acció, germans meus, és cert que tots els temps són bons; I, no obstant això, els dies que vivim ens exhorten particularment a fer-ho. Qui vulgui acollir la Pasqua del Senyor amb santedat d'esperit i de cos ha d'esforçar-se sobretot per adquirir la gràcia que està continguda en la suma de les virtuts i cobreix una multitud de pecats.

Pel que fa a celebrar el més gran de tots els misteris, aquell en què la Sang de Jesucrist ha esborrat les nostres iniquitats, preparem-nos primer per al sacrifici de misericòrdia. El què la bondat de Déu ens ha donat, ho donarem als qui ens han ofès. Que els insults siguin llançats a l'oblit, que les faltes ignorin la tortura i que totes les ofenses siguin alliberades de la por a la venjança! Que tothom sàpiga que ell mateix és pecador i, per rebre el perdó, que s'alegra d'haver trobat algú a qui perdonar. Per tant, quan diem, segons l'ensenyament del Senyor: Perdona'ns les nostres ofenses, com també nosaltres perdonem als que ens ofenen, no dubtem en formular la nostra pregària, que obtindrem el perdó de Déu:

“ El qui estima, perdona, el qui no estima, no perdona”. Déu ens estima perquè és Amor.

Fra Francesc Costa i Planagumà, ofm.

LAS LLAGAS Y EL CÁNTICO

El hermano Francisco viene de La Verna ocultando sus llagas celosamente, se detiene en la Porciúncula y pasa unos días al abrigo del cariño de los hermanos. Llega la primavera exhibiendo sus primeros brotes y decide ir a ver a Clara en el conventillo de San Damián. ¿Cómo no confiar a la Dama Pobre los sucesos de La Verna? Clara y sus hermanas eran las que con más fidelidad le habían acompañado toda la vida, siempre. Más, aquella anhelada visita no sería breve, Francisco estaba ya muy enfermo y la estancia se alargó bastante más de lo previsto.

En San Damián, aquel lugar donde comenzaron para él tantas cosas, podía Francisco remansar sus recuerdos junto a las Damas Pobres. Todo comenzó ante aquella tabla bizantina de Cristo crucificado que ahora contemplaban largamente Clara y las hermanas. Un Cristo, tan muerto con el pecho traspasado, como vivo con sus grandes ojos abiertos. Un Cristo Pascual donde muerte y vida se contemplan y proclaman juntas con inefable serenidad y dulzura. “Anunciamos tu muerte. Proclamamos tu Resurrección”.

El hermano, llagado, traía a Clara la clave del abrazo que hace todo de un sabor.

De Clara decía fray Tomás de Celano: “La Pasión del Señor era con frecuencia objeto de su meditación y de sus lágrimas”.

Por su parte, la Dama Pobre escribía a Ermentrudis de Brugges: “Levantad muchas veces los ojos al cielo, que os convida a tomar la Cruz y seguir a Jesucristo... que quiso ser crucificado en reparación por nuestros pecados, que su pensamiento saludable nunca se ausente de vuestro espíritu”.

Pasión y Abrazo, sufrimiento y consuelo, amargor y dulzura...

Francisco y Clara, como todos los fundadores, no lo tuvieron fácil. Sufrieron los aprecios y desprecios, incomprensiones y calumnias, dolores y rechazos. Clara se mantuvo firme. ¿Y Francisco, dejaron huella las penas en su corazón? Sí, por algún tiempo pesaron en su ánimo, pero sólo por algún tiempo. Después del abrazo del Serafín crucificado todo fue sanado, y su ánimo se transformó en un lago de serenidad. Ahora, sin duda, Francisco deseaba traer la clave a la hermana Clara.

La unión transformante con el más grande Amor transformó lo amargo en dulzura de alma y cuerpo...” ¿Cómo no cantar?

“Loado seas mi Señor por todas las criaturas...”

La Pascua del Señor, Cruz y Resurrección ya era el lugar de Francisco. Sellado con las llagas de un dolor compartido, necesitaba el Cántico de un gozo exultante. Vivía aquella incesante aclamación que sigue a la efusión del Espíritu sobre el Pan y el Vino: “Anunciamos tu Muerte, proclamamos tu Resurrección, ¡Ven Señor Jesús!”.

Y cantó Francisco su magnificat junto a Clara y sus hermanas pobres, junto a los hermanos que las asistían:

“Lodo seas mi Señor por todas las criaturas...”

Quien aprende a sufrir y gozar al pie de la Cruz, puede cantar la experiencia de la Pascua, sabe bien cómo se transforma lo amargo en dulzura de alma y cuerpo. Es el abrazo del Serafín crucificado el que transfigura, el que sumerge para siempre lo amargo en el gozo del amor.

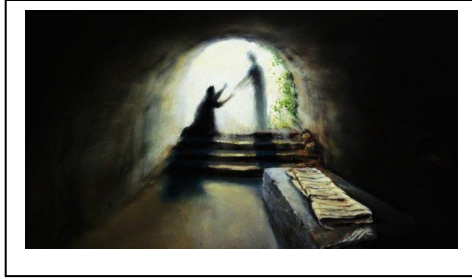
Y las notas del Cántico salieron muchas veces del conventillo de San Damián, acariciando los olivos volaron por los cielos de la Umbría. Los ángeles las siguen guardando como un aura de Paz y Bien.

Sor Victoria Triviño, osc

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal. De "Grupos de Jesús" de José A. Pagola
Id a Galilea.

1 Pasado el sábado, María Magdalena, María la madre de Santiago, y Salomé compraron perfumes para perfumar el cuerpo de Jesús

2 Y el primer día de la semana fueron al sepulcro muy temprano, apenas salido el sol,

3 diciéndose unas a otras:

–¿Quién nos quitará la piedra de la entrada del sepulcro?

4 Pero al mirar vieron que la gran piedra que tapaba la entrada no estaba en su sitio.

5 Y al entrar en el sepulcro vieron, sentado al lado derecho, a un joven vestido con una túnica blanca.c Las mujeres se asustaron,

6 pero él les dijo:

–No os asustéis. Estáis buscando a Jesús de Nazaret, el crucificado. Ha resucitado; no está aquí. Mirad el lugar donde lo pusieron.

7 Id y decid a sus discípulos y a Pedro: ‘Él va a ir a Galilea antes que vosotros. Allí le veréis, tal como os dijo.

Este relato es de una importancia excepcional. No sólo anuncia la Buena noticia de que el crucificado ha sido resucitado por Dios. Además, Marcos explica a los lectores que quieren encontrarse con él el camino que han de recorrer para verlo y seguirlo.

El enviado de Dios les anuncia directamente su mensaje: “*¿Buscáis a Jesús de Nazaret, el crucificado?* “. Es un error buscarlo en el mundo de la muerte. Jesús no es un difunto más. Está vivo para siempre. El Crucificado está vivo. El Padre lo ha resucitado.

El joven, que se aparece a las mujeres, desea confiar un encargo a las tres mujeres tan fieles a Jesús. Han de salir de aquel lugar de muerte para comunicar a “los discípulos y a Pedro” algo sumamente importante. El mensaje es para todos los discípulos, también para Pedro, el discípulo que ha renegado de Jesús. El mensaje es este: “Él va delante de vosotros a Galilea; allí lo veréis, tal como os dijo”. Sin duda, el mensaje encierra un sentido más profundo más profundo que el meramente geográfico. ¿Por qué hay que ir a Galilea?

En Galilea se escuchó, por vez primera y en toda su pureza, la Buena Noticia de Dios y el proyecto humanizador del Padre. Si no volvemos a escucharlo hoy con corazón sencillo y abierto, nos alimentaremos de tradiciones y doctrinas venerables, pero no conoceremos la alegría del Evangelio, capaz de “resucitar” nuestra vida.

A orillas del lago de Galilea empezó Jesús a llamar a sus primeros seguidores y seguidoras para enseñarles a vivir con su estilo de vida y colaborar con él en la gran tarea de hacer la vida más humana. Hoy Jesús sigue llamando.

Por los caminos de Galilea se fue gestando la primera comunidad de seguidores de Jesús. Junto a él vivieron una experiencia única. Con él fueron aprendiendo a vivir acogiendo, perdonando, aliviando el sufrimiento, curando la vida y despertando la confianza de todos en el amor insondable de Dios.

Ir a Galilea tras el Resucitado es vivir siempre caminando. No nos podemos detener, no podemos vivir mirando al pasado, pues el Resucitado “va por delante”. Los discípulos de Jesús no somos solo miembros de una gran institución religiosa; somos seguidores del Resucitado. Él va también hoy “delante de nosotros”.

- ***¿Qué es para mí creer en la Resurrección de Jesús? ¿Qué para mí experimentar que Cristo vive en mí?***
- ***¿Dónde busco yo a Cristo Resucitado? ¿En el mundo de la muerte o en el mundo de la vida?***

Javier Conejo, ofs

PUJADA AL MONT TABOR

Déu va crear els cors dels homes i de les dones per a Ell. Nosaltres, la humanitat sencera, intentem omplir els nostres cors de felicitat de mil maneres i no ho aconseguim perquè no en sabem ...

Per això, Jesús es va fer home i va venir en aquest món per ensenyar-nos el camí de la veritable, plena i eterna felicitat, el camí de l'amor.

Per revelar-nos el sentit de les nostres vides, ens cal portar una vida ben unida a Ell. Serà en aquesta intimitat amb Déu, en aquesta unió, que podrem transformar la nostra vida.

Nostre Senyor, abans d'entregar la seva pròpia vida per amor als homes, va fer-los tastar una miqueta l'eterna felicitat que ens va prometre, com a conseqüència del seu gran amor per tots nosaltres, les seves criatures, enduent-se part dels seus deixebles, els seus tres amics més íntims, Pere, Santi i Joan, a la muntanya del Tabor.

Per a nosaltres, aquesta excursió a la muntanya ens marca el camí que hem de seguir per poder arribar al mateix lloc. Però, aquest camí no és pas gens fàcil, ens cal seguir-lo per etapes.

Primerament, hem de saber deixar de banda les nostres preocupacions, neguits, feines ... per poder concentrar-nos en la pregària per entrar en contacte amb el Bon Déu. No es tracta de deixar aquest pobre món, sino de reconèixer que ens cal fer silenci interior per contactar amb el Creador del nostre cor.

Pujar al cim d'una muntanya, pujar al Tabor, de la mateixa manera que pregar (resar) ens requereix un gran esforç: l'esforç de caminar cap amunt i l'esforç de vèncer els obstacles que trobarem pel camí (les temptacions). Però, no sols hem de caminar i vèncer els obstacles, sino que hem de respectar les etapes de la vida espiritual, que tan bé ens ensenyen sant Juan de la Cruz i santa Teresa d'Avila: la humilitat i la veritat.

La veritat només la té Déu, i és Ell que ens va marcant el camí i els temps d'aquesta progressió interior nostra "cap amunt".

Un cop arribem a dalt, ens caldrà estar atents a la crida de Déu per

entablir una conversa íntima, cor a cor, amb Ell. Quan preguem no hem de fer res, doncs la pregària no és una tècnica, ni és fer coses, és l'obra de Déu en mí, en la pregària; és Déu que actua en nosaltres. La veu del Pare diu: "Aquest és el meu Fill estimat, escolteu-lo". Estar en presència de Déu ens omple el cor d'alegria, de pau, d'amor profunds...

També, hem de ser conscients que estar amb Jesús no és pas l'única fita de la pregària, sinó que també ho és de tota la nostra vida. És aquesta trobada amb Déu que transforma les nostres vides, i, si ens deixem transformar, arribarem a ser capaços de transformar el món.

Hem de tenir present que la pregària no ens aïlli, no és un refugi al mig del món, sinó una font inesgotable de força, de llum, de pau, d'alegria on sempre, que no ens busquem a nosaltres mateixos, hi trobarem a Déu, que, amb tanta joia ens hi espera.

Feliç i santa Pasqua de Resurrecció !!!

Balbina Birba, ofs

Monte Tabor

LA VIDA DE PENITENCIA

La missió de sant Francesc i dels seus fills és fonamentalment tornar i fer tornar els homes a la puresa de l'Evangeli, a l'acceptació del missatge de vida portat per Jesús. Revifar la vocació cristiana i la consciència de ser pelegrins de Crist. I, a la llum d'ella, posar goig i llibertat, posar amor, en la tasca de l'existir. Crist és al centre del nostre sentit franciscà de la vida.

En el començament del seu *Testament*, el sant descriu en aquests termes l'itinerari de la seva vocació personal: «D'aquesta manera em va concedir el Senyor a mi, germà Francesc, donar començament a la meua vida de penitència. Quan jo em trobava els pecats, se'm feia amarga en

extrem la vista dels leprosos. Però el mateix Senyor em va portar entre ells i vaig fer servir de misericòrdia amb ells. I un cop apartat dels pecats, el que abans em semblava amarg em va ser convertit en dolç de l'ànima i del cos. I, passat algun temps, surto del segle».

San Francesc entén la penitència com a conversió i la relaciona amb el sagrament. Així l'entén com a transformació total de la persona que passa de l'esclavitud del seu egoisme a la condició de criatura alliberada en Crist, vivint la vida amb fidelitat a l'Evangeli.

La penitència és per a Francesc un regal del Senyor, en primera instància una gràcia, una expressió de la seva misericòrdia i no el reconeixement als mèrits de l'ésser humà. La penitència comporta un gran dinamisme, no és un episodi aïllat de la nostra història, és una força dinàmica que indueix a abandonar permanentment el pecat i a retornar al Senyor que ens està cridant.

La penitència és pel franciscà alegre perquè es viu com un alliberament, fruit d'una vida donada per amor i que desitja estar només amb Aquell que és només Amor.

Hi ha un vincle explícit entre conversió i penitència, en la perspectiva del Nou Testament: *«Crist Jesús, en anunciar la Bona Nova del Regne de Déu, va cridar els homes a la penitència, és a dir, a aquest canvi total d'ells mateixos, gràcies al qual comencen a pensar, jutjar i ajustar la seva pròpia vida a la santedat i a la caritat de Déu manifestades en el seu Fill»*. Aquesta adhesió demana a la persona que reconegui el seu propi pecat i que busqui el perdó, en el compromís constant d'orientar la seva vida segons els dictats evangèlics.

La vida de penitència i la pràctica de la penitència generen felicitat. Estar unificat en els nivells espiritual, relacional i existencial genera una coherència que, en contrast amb la divisió i la fragmentació, condueix a l'experiència d'una vida alegre i lliure. En aquest sentit, oferim per a la nostra salvació i la dels altres, la pobresa, la humilitat, les dificultats de la vida, la fidelitat al treball quotidià, la disponibilitat al servei de Déu i del proïme, el compromís de portar la vida fraterna, el pes de la malaltia i els anys, i la possible persecució a causa del Regne de Déu. Així, patint amb els que pateixen, ens alegrem sempre de la nostra conformitat amb Crist. Aquests elements difícilment reflecteixen la idea d'una vida rígida que busca només la perfecció d'un mateix, sinó que es presenten com una oportunitat i un punt de partida per al compliment del manament de l'amor i de la vida en conversió. La vida de penitència és una resposta a l'amor i per això només es pot entendre des del punt de vista de l'alegria i la llibertat. Participem i celebrem el misteri pasqual de Crist reproduint el moviment misericordiós de Déu manifestat en arribar a negar-se a si mateix, i prendre la creu i seguir Jesús, de l'Encarnació i la Creu, i principi de la vida.

BONA PASQUA DE RESURRECCIÓ!

Lluís Viñas , ofs

¿ESTAMOS LOCOS? O... ¡ESTAMOS LOCOS!

No. De ninguna manera. Hoy no hago ningún planteamiento ni como cristiano ni como franciscano. Soy ambas cosas. Por opción y convicción. Mi planteamiento va más allá de la fe y entro en comunión con los que no la tienen. Si hay algo que nos une a creyentes, ateos o no creyentes y agnósticos, es que somos humanos. Es el propio género. Se trata de la humanidad. Sí; de persona humana a persona humana, cero.

Leo la prensa matutina, previa vista del noticiero de la noche anterior en la televisión. Resulta que la Unión Europea nos está concienciando que hay que preparar un “kit” de supervivencia para un posible conflicto, que no es tal conflicto, resulta que puede tratarse de una guerra a un nivel de alta escala. ¿Hay algo de lo que no nos estamos enterando? ¿Hay algo que no nos han dicho? ¿Qué bulle en las “cabecitas pensantes”, no creo que lo sean mucho, las de los dirigentes que tenemos? El mutismo es formidable y luego nos dicen que nos va la vida en ello.

Sí, ya lo sé. El panorama resulta abrumador. Tenemos unos dirigentes, algunos de ellos, muchos de ellos, elegidos democráticamente. Otros aprovecharon la democracia para establecer un totalitarismo que favorece a una élite y... es que ¡atención!: la democracia puede ser convertida en un régimen totalitario. No sería la primera vez que la tiranía llega al poder por sufragio universal. No sé dónde nos están metiendo. Si rearme o no rearme. Si fortalecer la defensa como prevención, como respuesta a situaciones que puedan devenir y hacerse presentes o como poder disuasorio. Y como diría la canción de Mecano: “Y nosotros aquí en medio sin comerlo ni beberlo”. Me gustaría dejárosela aquí. La canción –“*No pintamos nada*”-, la compuso Nacho Cano en 1984. Es el tercer sencillo en ser extraído del álbum “Ya viene el sol”. Omitiré las estrofas y estribillos que se repiten:

*No pintamos nada,
no opinamos nada.
Todo lo deciden
y sin preguntarnos nada*

*Dicen que preparan
una gran batalla,
el Este contra el Oeste
y nuestra casa destrozada*

*Listo, listo,
todo está ya listo para disparar.
Listo, listo.
Vamos todos listos que esto va a empezar*

*No pintamos nada
No pedimos nada
Va a haber una fiesta
Y después no va a haber nada*

*Mira que son bestias
que se van a liar a tiros
y nosotros aquí en medio
sin comerlo ni beberlo estamos...*

*Mira que son bordes,
como juegan a ser hombres,
con los tanques, las batallas,
las conquistas y poner medallas.*

*¿Qué puedes hacer si quieres salir de aquí?
¿Qué puedes hacer si quieres sobrevivir?*

¿Qué está pasando? No lo sé. Os aseguro que en todas estas pugnas que no sé a qué vienen y que no me importan, y es que no puedo hacer nada por ello, pero ¡cuidado!... sí me interesan, y mucho, porque me va mucho en ello. Los “pringaditos” de a pie, no tenemos nada que rascar, aunque seamos los que paguemos las consecuencias. Si nos la lían, ninguno de los liantes se pondrá al frente de ninguna cosa. Nadie dará la cara. Pondrán la cara de todos aquellos que no tienen nada que ver con su

falta de entrañas. Todos permanecerán en la retaguardia y vivirán de aquello que quede a costa de los que han “pringao”. Nadie de los que monta un tinglado donde va la vida colectiva del colectivo, valga la redundancia, solo sale de su lugar y refugio cuando ya sabe que a él no le afecta ninguna cosa y recoge los frutos de su cinismo y falta de escrúpulos y los revierte en él y solamente para él.

¿Nos toman por idiotas? ¿Nos quieren manipular? ¿Nos quieren esclavos de “su” sistema? No tengo nada claro. Si hubiera cualquier situación, escabrosa para los “ciudadanitos” de a pie, de los que estoy convencido es de que los que nos puedan meter en ella no darán la cara en ninguno de los frentes en los que nos han metido. Si hay víctimas, nunca, jamás de los jamases, serán los que llevan a nuestras sociedades a este límite de tensión. Me acuerdo de una cita del Evangelio, que no voy a buscar ahora, más o menos reza así: “los poderosos disponen de sus súbditos como si fueran los amos”.

¿Es que todavía no hemos aprendido nada de nuestra propia historia? ¿De qué nos sirve la vida de la humanidad, por cierto, de la que hacemos “historia”, y decimos que la estudiamos y revisamos, si llegamos a estos puntos de “inflexión”?

Pongámonos en manos de Dios y mantengamos la esperanza en el Padre que Jesús mantuvo en el Calvario. El Padre tardó tres días en aparecer, pero cuando apareció, vaya si apareció... En breve lo estaremos celebrando. ¡Buena Pascua de Resurrección!

Fra Joaquim Recasens, ofm

PASQUA, EUCARISTIA I EVANGELITZACIÓ: EL COR DE LA NOSTRA ESPIRITUALITAT FRANCISCANA.

Ara que ja s'apropa la celebració de la vetlla de la Pasqua fem memòria, i com al Sant Sopar, quan combreguem recolzem el cap al pit del Senyor com a deixebles estimats. I mentre sentim molt proper el batec del seu cor confonent-se amb el nostre, recordem que, estant clavat a la Creu, ell que s'havia volgut fer home per agermanar-se amb nosaltres i salvar-nos, ens va presentar la seva Mare com la nostra Mare. Participem, doncs, a l'Eucaristia rebent amb alegria Crist en nosaltres; i deixem que ens ompli el cor amb el seu amor de germà que ens ajudarà a estimar millor els altres, tot fent camí donant la mà amb confiança a la Mare de Déu.

Els salms de l'Ofici de la Passió, que culminen el diumenge de Pasqua de Resurrecció, constitueixen una de les obres més belles i sentides de sant Francesc. Pasqua i Eucaristia són a la base de la nostra fe com a cristians i també de l'espiritualitat franciscana. És ben sabut que Sant Francesc rebia l'Eucaristia amb una gran devoció i entusiasme; en tenim descripcions molt boniques als seus escrits, així com nombrosos testimoniatges a les seves biografies..

En el procés de conversió de Sant Francesc també és ben coneguda l'emoció que va sentir al fons del seu cor quan va escoltar la lectura de l'Evangeli, a la celebració de la missa, amb el passatge on es narra com Jesús ens va encomanar la missió d'anar a predicar la bona notícia a tothom fins al seu retorn. Així com el desig que va experimentar i la voluntat que es va proposar d'esmerçar-se en endavant a la seva vida, per tal de fer-ho realitat. Sens dubte, va experimentar en l'encontre amb Jesús una alegria i una gratitud que el desbordaven i l'empenyien a compartir-ho amb tots els germans. Ja des de la conversió de Sant Francesc, doncs, l'evangelització també està profundament arrelada al cor de l'espiritualitat franciscana, formant part de la seva proposta d'itinerari vital de conversió.

D'ençà del Concili Vaticà II, l'Església ha insistit cada vegada més en la necessitat d'evangelitzar; essent molt conscient de què constitueix quelcom nuclear a la seva mateixa essència i raó de ser. I atenta als signes dels temps, ha constatat l'oblit progressiu de Déu a molts àmbits i sectors de les societats on el cristianisme estava molt arrelat. I ha reconegut que cal no només anunciar i predicar l'Evangeli als que encara no l'han escoltat, sinó que també és molt important tornar a evangelitzar allà on la fe està perdent vigor i rellevància a la vida de la gent.

Sant Joan Pau II ho va qualificar com la necessitat d'una nova evangelització; i tant el seu successor Benet XVI com l'actual Papa Francesc ho han posat com a prioritat de la nostra Església actual. Per tant, tots plegats, com a cristians, hem de fer nostre aquell anhel d'evangelitzar que va commoure

Sant Francesc. Hem de compartir en la nostra vida aquesta missió que se'ns demana de fer participar a tots els nostres germans de l'alegria de l'Evangelí, es diguin o no cristians.

I altra vegada sant Francesc ens ofereix una bona guia sobre com fer-ho. L'espiritualitat franciscana posa en l'experiència cristiana una sèrie d'accents ben coneguts: la fe profunda en la paternitat de Déu; el deixar obrar l'Esperit Sant en nosaltres; l'oració i la devoció; la desapropiació i la pobresa d'esperit; la recerca de la pau i la cura de la Natura; l'obediència en l'observança de l'Evangelí i en l'amor a l'Església de Jesucrist; el seguiment de Jesucrist en una vida de penitència que vol dir de conversió constant, posant al centre la fraternitat, la minoritat i la humilitat, tot fent nostra la voluntat de Déu.

Però el que de vegades no es copsa prou clarament, és que tots aquests accents s'encaminen a aconseguir una forma de vida vertaderament cristiana en nosaltres que, fruit de l'encontre amb Jesús que ja viu enmig nostre, irradiï l'Evangelí i desperti l'atracció com a pas previ a l'adhesió dels cors dels germans. De manera que, només quan calgui, s'hi hagi d'afegir la Paraula; ja que de fet ja estarà encarnada en aquesta manera de viure que mostrem.

Per tant, si volem que la nova evangelització doni bons fruits, haurem de seguir l'exemple de sant Francesc a l'hora de posar-nos-hi. L'encontre amb Jesús, una fe viscuda, és el punt de partença; més que creure hem de viure Déu enmig dels germans, fent present el seu Regne. I el nostre obrar ha de ser sempre la base de l'anunci que volem fer, per tal de que la Paraula sigui creïble i desperti en els altres l'acceptació i la motivació a fer la pròpia experiència de l'encontre amb Jesús, de la misericòrdia i de l'Amor que Déu ens té a cadascun de nosaltres

Aquesta Pasqua de 2025, i sempre, hem de saber fer revivre en nosaltres l'experiència de la fe en la realitat del miracle de la presència de Crist en l'Eucaristia. Hem de procurar fer-ne el nucli de la nostra vida com a cristians, del nostre seguiment de Jesús, fent que la seva Pasqua s'allargui tota la resta de l'any. Així podrem sentir sempre, com sant Francesc, la seva presència i el goig que proporciona la confiança de la nostra resurrecció amb ell; tot rebent la força que ens farà escampar aquesta bona notícia als germans amb la nostra actuació; conformats cada vegada més a Crist. I, quan calgui, també ho farem amb la Paraula que ens inspirarà l'Esperit Sant a cau d'orella.

Que tingueu tots una bona i santa Pasqua de 2025!

Carles Cascante-Serratosa, ofs

AJUDA PER LA DANA FRATERNITAT DE L'OFS de BADALONA

La fraternitat de Badalona va començar la seva ajuda a Valencia, el mes de novembre de 2024, poc després de les tràgiques inundacions de Valencia degudes a la Dana; portant material, en un furgoneta, al convent de Massamagrell. En Jordi Jones acompanyat per en Xavi, varen fer el primer viatge amb tot aquest material . Va ser recollit a la casa de la Carla, i després la ministra de la fraternitat de Badalona el va classificar i el va posar en caixes; després es va carregar a la furgoneta .

La fraternitat de Badalona, va seguir recollint material, i va fer 5 viatges més d'ajuda. El material es va recollir a casa de la Carla i després la ministra de la fraternitat de Badalona el seleccionava i el col·locava en caixes. Hi havia material per entregar; menjar, roba, accessoris i productes de neteja, tot recollit a Dosrius i Montgat.

Foto del primer viatge

El segon viatge es va fer en cotxe. Es va recollir menjar, aigua, llet, roba, i van anar al convent de Massamagrell amb la ministra, la Carla i el germà Jordi Jones. Quan van arribar al convent van descarregar el que portaven., van tornar cap a Dosrius.

Tercer viatge i material de neteja preparat per dur al convent de Massamagrell.

Aquesta és la furgoneta que es va omplir de matalassos, menjar, material de neteja. La va portar a Valencia en Jordi Jones i en Xavi, un policia; quan van arribar a Valencia van descarregar el material .

A la foto és veu aquest veí de Montgat que ens va donar material i ens va ajudar a carregar la furgoneta.

Desembre, quart viatge, amb cotxe; es varen recollir aliments i joguines.

En Jordi Jones el va portar en els seu cotxe cap al convent de Massamagrell.

Aquestes joguines es van portar el 3 de gener per poder-les repartir per reis.

El cinquè viatge var ser a Sedaví, i es va portar material de perruqueria, a una perruquera que havia perdut el negoci, .El material es va aconseguir a Dosrius, va ser donat per una perruquera del poble.

En Jordi Jones el va portar en el seu vehicle. Els pares de la perruquera estaven esperant-lo, i van descarregar el material.

Material de perruqueria.

Sisè viatge de la fraternitat de Badalona a Catarroja; en Jordi Jones en el

seu vehicle va portar un televisor a la senyora Carme ja que havia perdut els seus mobles durant l'aiguat de la Dana.

Con vegeu és un televisor nou.

La senyora Carme ens va explicar tot allò que va passar a la Dana, va estar a punt de ofegar-se, es va salvar gracies què el seu marit la va agafar i la va portar a la planta de dalt de la casa. Ens va agrair l'ajuda.

Aquest viatge també el va fer el germà Jordi Jones en el seu vehicle.

La fraternitat de Badalona li agreix la seva feina.

Sense més, donem gràcies a sant Francesc., per la seva ajuda .
Pau i be .

Isabel Suara, ofs

Edita:

Orde Francisca Secular de la Zona de la Mare de Déu de Montserrat.

Avd. Diagonal, 450

08006 Barcelona

Tel. 635612431

ofscatalunya@outlook.es